

Dirk Roofthoofd als Stephan. En hij slaagt erin, niet door alle contradicties tot één psychologische typering te herleiden, maar precies door alle verschillen op te blazen, door bliksemsnel van toon, van miëk, van bewegingsstructuur te veranderen, een lijn doorheen de voorstelling te trekken. Stephan is schizofreen, seksueel gefrustreerd, hopeloos pessimistisch, maar vooral een verbazend acteur. Zijn spel doet je als toeschouwer voortdurend twijfelen over de verwijzingen: is de tango de reële wereld, het hotel een boze droom, of is het omgekeerd? Of zijn alle figuren psychiatrische patiënten, met wie Stephan een briljante, maar mislukte therapie uitprobeert? De niveaus in tekst en spel schuiven voortdurend over elkaar, je verliest elk houvast, behalve de reële aanwezigheid van die ene acteur. Ik ben niet zo'n liefhebber van "spetterend" acteurs-theater, waarin een acteur zich naadloos doorheen een zo groot mogelijk scala aan gevoelens weet te werken. Dirk Roofthoofds spel "spettert" wel degelijk, maar hij verliest nooit het functioneel-betekenisgevende contact met tekst, ruimte en voorstelling. Een heel nadrukkelijke ruimte trouwens, de bar van het hotel, een Hopper-achtig decor van William Philips, met, boven de grote toog, een gang met kamerdeuren. Als toeschouwer zit je er met je neus op.

Het resultaat is een verrassende voorstelling, een heerlijk chaotische tekst – alleen de laatste scènes, waarin alles op de romantische intrige van de hoofdpersonen gericht is, werken dramturgisch niet – en een zeldzame acteursprestatie. Schneider heeft zich duidelijk niet laten ontmoedigen door de Zwitserse kleinburgerlijkheid, het regisseursteam heeft die correct vertaald, en dat levert een voorstelling op over de imbeciliteit van alle mensen, behalve van de "officiële" patiënten. De samenleving is ziek, niet de zogenaamde zieke: een bekend thema, maar in deze voorstelling is deze idee zo tot in het absurde doorgewerkt, dat je elk mogelijk oordeelsvermogen over "normaliteit" verliest. Schneider benadert het a-moralisme van een Fassbinder, en hanteert de vulgariteit als code, zoals ook Achternbusch schrijft. Alleen heeft Schneiders tekst nog een radicaler speelstijl nodig, opdat een onbevredigend einde de voorstelling niet de nek omwringt.

Ik ben wel nieuwsgierig naar de volgende rol van Dirk Roofthoofd. In *Alles Liebe* was hij seksueel gefrustreerd, in *Hora est* het imbeciel-tje, en in *Alpenrozentango* gaat hij op beide terreinen nog enkele stap-

pen verder. Hij zit op riskant terrein, want hij is een te veelzijdig acteur om zich met "manneljesmaken" tevreden te stellen. En succes is verleidelijk, zoals we weten.

Klaas Tindemans

ALPENROZENTANGO

auteur: Hansjörg Schneider; vertaling: Pol Dehert; groep: ARCA-Gent; regie: Dirk Pauwels, Mark Verstraete en Pol Dehert; decor: Williams Philips; spelers: Dirk Roofthoofd, Katrien Devos, Carmen Jonckheere, Jappe Claes, Martine Jonckheere

Cis Bierinckx Antwerpen

Dialogen

Enkele dagen voor het Festival De Beweging stelde Cis Bierinckx *Dialogen* voor: een mengvorm tussen theater en performance gepresenteerd in drie verschillende ruimtes van het Cultureel Centrum Berchem. Het huisvesten van een dergelijk kleinschalig project bewijst andermaal het zinvol artistiek beleid van dat centrum: door het ter beschikking stellen van infrastructuur en het verlenen van logistieke steun geeft men het vaak noodzakelijk duwtje in de rug dat jonge theatermakers in staat stelt om creaties te realiseren.

Dialogen gaat in essentie een dialoog aan met de cultuurgeschiedenis: het biedt een compilatie van citaten van Shakespeare over Arthur Schnitzler tot Marcel Duchamps of Joseph Beuys. Vormelijk en ruimtelijk verschillen de drie delen nogal. Het eerste, *De hoer en de soldaat*, een fragment uit *Reigen* van Arthur Schnitzler speelt zich af in een met prikkeldraad aangeklede kelder. De geloofwaardigheid van de soldaathoer situatie lijdt af en toe wel onder een gebrek aan maturiteit van de twee vertolkers.

Daarna volgt *De vitrine*: achter een glazen wand is er een soort installatie gebouwd waarin een performance plaatsvindt. De inhoudelijk interessante flarden tekst worden door twee statisch-zittende acteurs via microfoons naar het publiek in de gang overgebracht. Deze

Dialogen (Cis Bierinckx), Jolente de Keersmaeker, Damiaan de Schrijver